

recipiunt minus quam deceat sollicite cogitantes, quomodo id a sanctorum patrum institutionibus est alienum, et ecclesiasticae contrarium honestati.¹ Haec ille, docens, ex episcopi consensu dari jurisdictionem, et id habere episcopum de jure et patrum institutione. Ergo ex jure ecclesiastico est episcopi jurisdictio, et per consensum est in ipsum derivata, sicut ipse in alios ex consensu derivat. — Innocentius III. eodem titulo: „Quum venissent ad apostolicam sedem archidiaconus Richimundiae et procuratores Eboracensis archiepiscopi, ex parte archiepiscopi fuit propositum, quod institutio personarum et custodia ecclesiarum vacantium ad eum in dioecesi sua spectat, tam de jurisdictione communi, quam de consuetudine generali; verum quidam praedecessores ipsius quibusdam archidiaconis Richimundiae tam institutionem quam custodiam personaliter commiserunt. Inter alia vero archidiaconus ipse respondit, quod archiepiscopus tam institutionis quam custodiae non personaliter archidiacono qui tunc erat, sed perpetuo, de consensu capituli, archidiaconatum reali concessionem donavit.“² Haec ille. Papa vero admittit, utrumque potuisse fieri. Ergo ex dono transfertur jurisdictio, et instituitur in magistratu ecclesiastico illam habens, et non solum matrici illi traditur.

226. Innocentius III.: „Mandamus quatenus eos, qui praebendas vel dignitates Eboracensis ecclesiae vel aliarum ecclesiarum ad donationem ejus (nempe archiepiscopi) spectantes praeter auctoritatem acceperint ipsius, ad eas resignandas diligentius moneas et inducas.“³ Haec ille. Ex auctoritate igitur archiepiscopi et non ex consecratione dabantur praebendae vel dignitates cum eis annexa jurisdictione. — Idem de translatione episcoporum: „Sicut

¹ Alex. III. ad Cantuariensem archiep. (Jaffé n. 8884); cap. Ex frequentibus 3. De institutionibus (III. 7).

² Innoc. III. ad Heliensem episc. (Potthast n. 1285); cap. Quum venissent 6. eod. tit.

³ Innoc. III. ad card. s. Mariae in Via Lata (Potthast n. 678); cap. Quia diversitatem 5. De concessionem praebendae (III. 8).

autem episcopus consecratus sine licentia Romani pontificis suam non debet ecclesiam derelinquere, sic et electus et confirmatus praeter ejus assensum suam nequit desere ecclesiam, cui est matrimonialiter alligatus; quum non debeat in dubium revocari, quin post electionem et confirmationem canonicam inter personas eligentium et electi conjugium sit spirituale contractum; cui profecto episcopalis dignitas nihil addit, quum quis episcopali praeditus dignitate nullius tamen ecclesiae possit episcopus esse, quemadmodum de illo contingit, qui oneri pontificali renuntiat, non honori. Unde quum non majus sit vinculum episcopi ad ecclesiam, quam electi, maxime quum fuerit confirmatus, imo idem penitus et non aliud, idem juris obtinet in utroque.“ Haec ille, addens etiam, quod ecclesia „quae electum habet nondum consecratum, non dicitur viduata, quasi sponsus non habeat, sed quia, quum sponsus ejus nondum sit consecratus, adhuc quoad quaedam quasi viri maneat solatio destituta, sicut juxta communem modum loquendi illa dicitur ecclesia viduata, quae licet episcopum habeat, inutilem tamen perhibetur habere.“¹ Quum igitur electus confirmatus, licet nondum consecratus, sponsus sit, et non minus sponsus quam consecratus, nisi quod ordinare non potest per seipsum [quod est quasi filios generare, quod facere non potest, nisi accedat copula per consecrationem. Nam ut ipse Innocentius ait in eodem titulo: „Spirituale foedus conjugii, quod est inter episcopum et ecclesiam, quod in electione initiatum, ratum in confirmatione, et in consecratione intelligitur consummatum“²] — quum inquam episcopus nihil minus vinculi habeat cum ecclesia, procul dubio habet jurisdictionem super eam ante consecrationem. Ergo per consecrationem nihil illi datur jurisdictionis. Obiter etiam adnotandum est ex verbis Innocentii, quod potestatem ordinis in episcopo vocat dignitatem et honorem episcopalem, curam vero et

¹ Innoc. III. ad capitulum Andegavense (Potthast n. 575); cap. Inter corporalia 2. De translatione episcopi (I. 7).

² Innoc. III. ad episc. Bamberg. et scholasticum Moguntin. (Potthast n. 942); cap. Licet 4. eod. tit.

Lainez, Jurisdictio episcoporum.

jurisdictionem vocat onus; qua quidem jurisdictione ait spoliari eum, qui renuntiat episcopatu, ordine retento.

Idem ad Ostiensem episcopum, quum narrasset, Ostiensem episcopum postulationem canonicorum Senonensium, qua sibi petebant episcopum quemdam alterius ecclesiae non admissum a pontifice, rejecisse, eum commendans ait: „Tu intelligens eos, qui cassationem nostram quodammodo revocare volebant, eligendi privilegium amisisse, quia concessa sibi ex apostolicae sedis benignitate abuterentur temere potestate; ac ideo ad alios, licet pauciores numero, quantum tamen ad haec pertinet, consilio saniores eligendi vel postulandi devolutam esse licentiam; praedictum Cameracensem ad eorum instantiam in pastorem auctoritate fretus apostolica providisti et deputasti ad regimen ecclesiae Senonensis. Nos igitur . . . a sollicitudine Cameracensis ecclesiae ipsum reddimus absolutum . . . quod a te factum est, auctoritate apostolica confirmantes.“¹ Haec ille, clarissime ostendens, legatum Ostiensem auctoritate apostolica constituisse episcopum Cameracensem pastorem Senonensem nulla consecratione interveniente; jam enim erat consecratus. — Idem eodem titulo quum a canonicis Ravennatensibus, sede illa vacante, postularetur in episcopum quidam cardinalis presbyter, vel aliquis episcopus Imolensis, utriusque postulationem rejecit pontifex; cardinalis quidem, quia utilior erat ecclesiae universali et communis utilitas privatae est praefenda; episcopi autem, quia non erat convenienter postulatus, de quo ait pontifex: „Attendentes autem ex altera parte, quod praedictus episcopus Imolensis a minori quam tertia parte fuerit postulatus, et quod apostolica sedes postulationes hujusmodi non consueverit in tanta divisione ac contradictione recipere, quum quando etiam aliquis ab aliis unanimiter postulatur, ad admittendam postulationem eorum non tam ex justitia quam gratia moveatur, postulationem ipsius non

¹ Innoc. III. ad episc. Ostiensem (Potthast n. 1196); cap. Gratum 2. De postulatione praelatorum (I. 5).

duximus admittendam.“¹ Haec ille; ex gratia igitur et non ex vi consecrationis datur a pontifice jurisdictio episcopo postulato.

Idem ad episcopum Zamorensem: „Inquisitioni tuae taliter respondemus, quod et clericus absens per alium, vel alius magis per ipsum pro eo potest de beneficio investiri.“² Ergo jurisdictio illa non datur ex consecratione. — Idem De electione et electi potestate: „Verum quoniam electus ante confirmationem obtentam administrationi episcopatus se irreverenter immiscuit, et tam a clericis quam a laicis juramenta recepit, non attendens, quod secundum apostolum nemo debet sibi honorem assumere, sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron, nec donum scientiae pontificis fuerat assecutus; . . . postquam nobis eundem praesentastis electum, sufficienti examinatione praemissa . . . electionem de ipso factam exigente justitia duximus irritandam, quidquid ex ea vel ob eam factum est, denuntiantes penitus non tenere.“³ Haec ille, docens jurisdictionem ex confirmatione pontificis ante consecrationem conferri.

227. Honorius III. ad episcopum Assisinatensem De officio ordinarii judicis: „Nos autem inspectis prolationibus, et quae ab utraque parte fuere proposita intellectis, decrevimus, ut in ecclesiis seu capellis suae dioecesis ad monasterium ipsum spectantibus, habeas canonicam obedientiam, subjectionem et reverentiam, institutionem et destitutionem, correctionem et reformationem, ac censuram ecclesiasticam, jurisdictionem quoque causarum omnium ad forum ecclesiasticum de jure spectantium, poenitentias et sacramentorum omnium quae ab episcopo sunt recipienda collationem, synodum et synodatici seu cathedratici nomine duos solidos, quartam decimationum

¹ Innoc. III. ad clericos eccles. Ravennatensis (Potthast n. 1546); cap. Bonae memoriae 3. eod. tit.

² Innoc. III. ad episc. Zamorensem (Potthast. n. 1066); cap. Accedens 24. De praebendis et dignitatibus (III. 5).

³ Innoc. III. ad capitulum Pennense (Potthast n. 852); cap. Qualiter 17. De electione et electi potestate (I. 6).

et mortuorum, visitationem quoque annuam.¹ Ex decreto igitur sedis apostolicae datur vel aufertur episcopo jurisdictio.

Gregorius X. in concilio Lugdunensi: „Praesenti decreto statuimus, ut nullus ad regimen paroecialis ecclesiae assumatur, nisi sit idoneus moribus, scientia, et aetate. Decernentes collationes de paroecialibus ecclesiis iis, qui non attigerunt vigesimum quintum annum, de cetero faciendas, viribus omnino carere. Is etiam qui ad hujusmodi regimen assumetur, ut gregis sui (al. sibi) crediti diligentius curam gerere possit, in paroeciali ecclesia, cujus rector exstiterit, residere personaliter teneatur; et infra annum a sibi commissi regiminis tempore numerandum se faciat ad sacerdotium promoveri. Quod si infra idem tempus promotus non fuerit, ecclesia sibi commissa nulla etiam praemissa monitione sit praesentis constitutionis auctoritate privatus.“² Haec ibi. Ex quibus constat, regimen ecclesiarum ante sacerdotium committi curato; ergo non ex consecratione.

Clemens V.: „Quia nonnulli (prout accepimus) contra doctrinam apostoli suae prudentiae, quin potius imprudentiae innitentes, ac disceptare super his, de quibus eis non expedit, satagentes, asserere non verentur, quod summus pontifex ante suae coronationis insignia se non debet intrmittere de provisionibus, reservationibus, dispensationibus, et aliis gratis faciendis, nec se in litteris episcopum simpliciter, sed electum episcopum scribere, nec etiam uti bulla, in qua nomen exprimat ipsius, nos talium temeritates compescere cupientes, singulos, qui occasione hujusmodi aliquas litteras nostras super negotiis quibuscumque confectas, quae a nobis ante coronationis nostrae insignia emanarunt, ausi fuerint impugnare, excommunicationis sententia innodamus.“³ Haec ibi. Papa igitur ante conse-

¹ Honor. III. ad episc. Assisinat. (Potthast n. 7728); cap. Conquerente 16. De officio judicis ordinarii (I. 31).

² Cap. Licet 14. De electione et electi potestate (I. 6) in 6°.

³ Extrav. comm. Quia nonnulli 4. (V. 10).

crationem jurisdictionem habet super universalem ecclesiam, nec, quum eligitur jam episcopus, consecrari iterum potest.

228. Concilium Toletanum XI. c. 9 in eos qui simoniace ordinati sunt, ait: „Illos autem quos deinceps post praelationem (al. relationem) per praemium ordinatos fuisse patuerit, sub definitis provinciae legibus ut vere simoniacos ab ecclesia separandos esse censemus: id est, ut duorum annorum spatio exsilio relegati, et digna satisfactionis vel excommunicationis sententia coerciti, honoris gradum quem praemiis emerant, lacrymis conquirere et reparare intendant. Unde si digna eos satisfactio poenitentiae commendaverit, peracto poenitentiae indictae tempore, non tantum communioni, sed et loco et totius ordinis officii, a quibus separati fuerunt, restaurandi sunt.“¹ Continet igitur hoc concilium, quod simoniace ad ordinem accedentes priventur jurisdictione. Ergo non suscipiunt illam per ordinem, sed ante eum, alioqui non possent illo denudari.

Concilium etiam Meldense c. 3.: „Quid in Moyse nisi summum sacerdotium, quid in septuaginta viris, nisi presbyteros accipimus? Quod autem dominus aufert de spiritu Moysis traditque eis, patenter ostendit, quia hi qui ab episcopo in conspectu Dei vocati sunt, ut secum onus populi sustentent, eadem velle et imperato sibi honore totis viribus cooperari debent.“² Haec illud, per imperatum honorem ostendens jurisdictionem per imperium tradi et injunctionem.

229. Praeter ipsos pontifices et patres priores sunt etiam alii doctores tam antiqui quam scholastici, qui confirmant, ecclesiasticam jurisdictionem episcoporum pendere ex consensu seu injunctione, non autem a consecratione.

Inter eos igitur Cyprianus de Novatianis loquens ait: „Hi sunt, qui se ultro apud temerarios convenas sine divina dispositione praeficiunt, qui se praepositos sine ulla

¹ Mansi XI, 130.

² Mansi XIV, 811. Concilium a. 845 celebratum est.

ordinationis lege constituunt, qui nemine episcopatum dante, episcopi sibi nomen assumunt.¹ Haec ille. Quum autem haeretici consecrationem accipiant et dent, si ecclesiae forma servetur, in hoc erant reprehensibiles Novatiani, quod sine dante jurisdictionem, eam sibi usurpaverint. Hieronymus adversus Jovinianum: „Interdum hoc et pontificum vitio accidit, qui non meliores sed argutiores in clerum eligunt (al. allegunt), et simpliciores quosque atque innocentes inhabiles putant, vel affinibus et cognatis quasi terrenae militiae officia largiuntur.“² Haec ille, asserens, ecclesiastica officia dari ab episcopis quasi munia militaria; non ergo vi consecrationis.

Ambrosius: „Ut ergo cresceret plebs et multiplicaretur, omnibus inter initia concessum est et evangelizare et baptizare et scripturas in ecclesia explanare; at ubi omnia loca circumplexa est ecclesia, conventicula constituta sunt, et rectores et cetera officia in ecclesiis sunt ordinata; ut nullus de clericis auderet, qui ordinatus non esset, praesumere officium, quod sciret non sibi creditum vel concessum.“³ Haec ille, ex concessione et ordinatione sive praecepto jurisdictionem olim datam scribens, initio quidem in omnes, postea vero limitate in certos et certa officia. — Idem ut habetur in Decreto: „Doctos ac probos monachos presbyterii honore dedicatos baptizare, praedicare, poenitentiam dare, debita miseris relaxare, decimarum, primitiarum, oblationum vivorum et mortuorum portione justa perfrui debere, moderata dispensatione commendamus, ut juxta apostolum de altari, cui serviunt, viventes, per obsequium dominicae plebis panem et vinum immaculata benedictione transforment in corpus et sanguinem domini nostri Jesu Christi.“⁴ Haec ille, jubens

¹ De unitate ecclesiae cap. 10. Migne, P. L. 4, 507.

² L. I. n. 34. Migne, P. L. 23, 258.

³ Ambrosiast. in Ephes. IV. 12. Migne, P. L. 17, 388.

⁴ Cap. Doctos 21. C. 16. q. 1. in decr. Grat. Apud Ambrosium nihil tale est inventum et videtur auctoris alicujus longe recentioris. Ita correctores Rom.

monachis ordinatis jurisdictionem committendam et relaxanda peccata et praedicandum et sumendum ex altari, unde vivant.

Meletius quoque episcopus Antiochiae refert ad Paulinum, qui jurisdictionem sibi usurpans in aliquos Antiochenos ecclesiam dividebat et ait: „Jungamus amice greges, et solvamus de praesulatu contentionem; communiter pascentes oves, curam eis communiter exhibeamus.“ Et post pauca: „Et siquidem prius ego finem vitae suscepero, solus eris antistes; si vero hoc tibi prius venerit, ego rursus gregis habebō curam.“¹ Haec ibi, ex consensu tribuens jurisdictionem Paulino in universas oves, et eum post mortem successorem suum deputans, quae non ausus esset facere, si a consecratione et non ab injunctione res penderet.

230. Scholastici clarius hanc rem asserunt consoni. Et inter illos sanctus Thomas omnia fere, quae antiqui tradunt, de hac re colligens, ad dubium, an schismatici habeant aliquam potestatem, respondens ait: „Respondeo dicendum, quod duplex est spiritualis potestas, una quidem sacramentalis, alia jurisdictionalis. Sacramentalis quidem potestas est, quae per aliquam consecrationem confertur. Omnes autem consecrationes ecclesiae sunt immobiles, manente re, quae consecratur; sicut etiam patet in rebus inanimatis. Nam altare semel consecratum non consecratur iterum, nisi fuerit dissipatum. Et ideo talis potestas secundum suam essentiam remanet in homine, qui per consecrationem eam est adeptus, quamdiu vivit, sive in schisma sive in haeresim labatur. Quod patet ex hoc, quod rediens ad ecclesiam non iterum consecratur. Sed quia potestas inferior non debet exire in actum, nisi secundum quod moveatur a potestate superiori, ut etiam in rebus naturalibus patet, inde est, quod tales usum potestatis amittunt, ita scilicet, quod non liceat eis sua potestate uti. Si tamen usi fuerint, eorum potestas effectum habet in sacramentalibus; quia in his homo non operatur,

¹ Cassiod. in historia tripartit. l. 9. c. 3. Migne, P. L. 69, 1123.

nisi sicut instrumentum Dei. Unde effectus sacramentales non excluduntur propter culpam quamcumque conferentis sacramentum. Potestas autem jurisdictionis est, quae ex simplici injunctione hominis confertur; et talis potestas non immobiliter adhaeret; unde in schismaticis et haereticis non manet. Unde non possunt nec absolvere nec excommunicare, nec indulgentias facere, aut aliquid hujusmodi; quod si fecerint, nihil est actum. Quum ergo dicitur, tales non habere potestatem spiritualem, intelligendum est vel de potestate secunda, vel si referatur ad primam potestatem, non est referendum ad ipsam essentiam potestatis, sed ad legitimum usum ejus. Et per hoc patet responsio ad objecta.¹ Haec Thomas, in cujus verbis id notandum, quod potestatem ordinis immobilem facit secundum suam essentiam ex eo, quia per consecrationem datur. Unde asserit non posse tolli ejus essentiam, sed usum licitum tantum impediri. Potestatem vero jurisdictionis dicit per hanc simplicem injunctionem dari, et tolli posse non solum usum, sed essentiam potestatis, quam ablatam esse dicit in schismaticis et haereticis, ita ut si ea vellent uti, non solum peccent, sed nihil etiam faciant, quia non habent potestatem faciendi etiam illicite. Ad quam potestatem dicit s. Thomas pertinere absolvere, excommunicare, indulgentias facere, et hujusmodi. Ex quo patet decipi eos, qui interpretantur Thomam intelligendo de potestate jurisdictionali, quae est in foro externo et contentioso.

Idem etiam Thomas: „Potestas, inquit, faciendi indulgentias residet in papa plene, quia potest facere quod vult, causa tamen existente legitima; sed in episcopis est taxata secundum ordinationem papae; et ideo possunt dare secundum quod eis taxatum est, et non amplius.“² Haec ille, docens, ex papae voluntaria determinatione posse episcopos indulgentias concedere, quam potestatem ad jurisdictionem spectare ibidem ipse docet. — Idem in dubio quodam circa textum Magistri ait: „Potest iterum

¹ Summ. theol. 2. q. 39. art. 3.

² In 1. 4. sentent. dist. 20. art. 4. quaestione. 4. sol. 3.

potestas inferior et superior ita se habere, quod ambae orientur ex una quadam suprema potestate, quae unam alteri subdit, secundum quod vult; et tunc una non est superior altera, nisi in his, quibus una supponitur alii a suprema potestate, et in illis tantum est magis obediendum superiori quam inferiori. Et hoc modo se habent potestates episcopi et archiepiscopi descendentes a papae potestate.¹

231. Bonaventura etiam in Breviloquio, ut supra vidimus, papam vocat fontem, originem et regulam cunctorum principatum ecclesiasticorum; non potest autem esse regula, si non posset limitare jurisdictionem.

• Durandus de illo verbo loquens: *Pasce oves meas* ait: „Hoc enim nulli aliorum apostolorum dictum est, nec tunc, nec ante, nec post. Ergo talem potestatem plenam et perfectam habet solus successor Petri, qui ob hoc papa dicitur, quasi pater patrum. In aliis autem non est, nisi derivata et limitata prout papae placet.“²

Hervaeus lib. de potestate papae: „Omnes potestates inferiores a papa sunt limitatae et determinatae, ut apparet de facto.“

Dominicus de Soto de potestate ligandi et solvendi apostolorum loquens ait: „Quare ubi illam apostolis dedit, tribuit et presbyteris, nisi quod jurisdictionum distributionem commisit Petro, quae non est de intrinseca ratione sacramenti, sed de necessitate applicationis materiae.“³ Haec ille, perspicue docens, jurisdictionem non esse effectum sacramenti, nec de essentia ejus, sed esse necessarium, ut applicetur materia, quod per injunctionem fit, dum committitur subdito, ut subsit, et praelato, ut praesit.

232. Rationes quoque fortes ostendunt, jurisdictionem non dari vi consecrationis, sed injunctionis; quae jam adducendae sunt.

Prima sit: Si jurisdictio etiam ordinaria daretur per consecrationem, sequeretur eam non derivari a papa, quod

¹ In 1. 2. sentent. dist. ult. expos. text.

² In 1. 4. sentent. dist. 24. q. 5. a. 5.

³ In 4. dist. 20. q. 1. a. 3. concl. 4.

falsum esse supra ostendimus. Quod autem id sequatur, patet, quia effectus sacramenti non porrigitur, nisi a Deo, qui instituit sacramentum, tamquam a causa principali attingente ipsum supernaturalem effectum, et administrante sacramentum, tamquam instrumento nudoque ministro. Idcirco Paulus ajebat: *Divisus est Christus? Numquid Paulus crucifixus est pro vobis, aut in nomine Pauli baptizati estis? Gratias ago Deo meo, quod neminem vestrum baptizavi, nisi Crispum et Cajum, ne quis dicat, quod in nomine meo baptizati estis* [I. Cor. I, 13—15]. Ubi docet, in nomine tantum ejus quemquam baptizari, qui sacramentum instituit. Ait etiam, se gaudere, quod neminem baptizaverit, ne ex occasione ministerii aliqui ei tribuerent, quod erat solum Christi, in cujus nomine baptizamur. Quum igitur papa paucissimos imo fere nullos a multis annis per seipsum consecret, sequitur, quod ab eo non emanat jurisdictio, sicut nec per ipsum fit consecratio, sed manare quidem a Deo tamquam causa principali, et ab episcopo consecrante, non quidem a dante jurisditionem, quum eam non habeat, sed tamquam a ministrante consecrationem, per quam illam dat Deus.

Secunda ratio. Sequeretur etiam, si vi consecrationis daretur jurisdictio, quod (quum papa non consecrat) solum praestet consensum, ut quis consecratur (ex episcopis occidentalibus, nam cum orientalibus nec ipsum consensum praestat). Praestare autem hunc consensum non est dare jurisditionem, alias enim ante consecrationem daretur. Quum autem per se consecraret, solum ageret nudum ministrum, et non ex auctoritate. Quod esse falsum supra monstratum est.

Tertia etiam ratio ab ipso papa sumpta sit. Papa ordinariam habet jurisditionem, et tamen illam ante consecrationem habuit, quod patet tam ex Extravaganti Clementis V., quae ultima est inter Extravagantes, quam etiam ex ratione. Pono enim papam jam episcopum esse, qui non potest jam iterum consecrari. Ergo vel nullam umquam jurisditionem habebit; vel quum consecratus fuit episcopus, illam habuit, et ita omnes episcopi essent papae; vel quam habet, a consecratione

non habet. — Deinde communis consensus est patrum, quod non habentes jurisditionem, non possunt illam conferre, quia opus est, ut sibi assimilent eum cui conferunt jurisditionem, dando illis de jurisditione quam habent. Sed nec electores papae nec consecratores habent potestatem jurisditionis, quam habet papa; ergo non possunt illam ei conferre etiam per consecrationem, sed Deus qui electo ante consecrationem eam porrigit. Quod etiam patet de eo, qui diaconus eligeretur in papam. Illi enim non esset data jurisdictio vi consecrationis, et eam habet quum eligitur ante consecrationem. Ergo non haberet illam vi consecrationis, quia neque vi consecrationis praeteritae neque futurae.

233. Quarta ratio. Curati habent ordinariam jurisditionem, quia ordinaria jurisdictio est illa, per quam ordinarie regitur ecclesia, sive quae est in ordinario magistratu ecclesiastico. Ordinarius autem magistratus est ille, qui communiter est in ecclesia et non ex accidente aliquo ponitur, ex commissione seu delegatione; et tales sunt curati. Habent igitur jurisditionem ordinariam. Sed hanc non habent per consecrationem; tum quia multi non sacerdotes, imo multi clerici sunt curati; tum etiam, quia licet simplices sint sacerdotes, illi dum consecrantur nullam suscipiunt jurisditionem, sed solum ordinis potestatem. Ergo in curatis jurisdictio ex injunctione est, non autem ex consecratione. Nec potest responderi, curatos habere commissariam jurisditionem et delegatam, non autem ordinariam, tum quia, ut jam ostendimus, eorum jurisditioni convenit definitio ordinariae jurisditionis, et ita erit ordinaria; tum etiam quia manifesta differentia est inter aliquos curatos, qui in aliquibus dioecesibus ex commissione episcopi et tamquam ejus vicarii habent curam animarum, et inter alios, qui illam habent secundum jus, et ordinariam. Primi enim ad nutum sunt amovibiles etiam sine peccato, nulla in eis causa existente, cur amoveantur; sicut sine culpa et causa vicarius episcopi potest ab episcopo amoveri. Alii vero quia ex jure habent curam, non possunt sine causa licite amoveri, et ideo defendunt